

ia77

JazzFlits

17 november 2008,
6de jaargang, nummer 107

CONCERTVERSLAG

HERBIE HANCOCK STEELT SHOW OP JAZZFEST BERLIN 2008

Het Jazzfest Berlin vierde het tweede weekeinde van november haar 44ste editie met een eerbetoon aan de 44ste president van Amerika door aan het festival het motto 'Jazz We Can' mee te geven. Veel Amerikaanse musici lieten tijdens hun optreden weten dat ze euforisch waren over het feit dat Barack Obama tot hun president was gekozen, om daarna extra goed uit de bus te komen. Er waren fraaie optredens van de saxofonisten Bennie Maupin, Maceo Parker, Ronnie Cuber, David Sanborn en trombonist Roswell Rudd. Hoogtepunt was het optreden van pianist Herbie Hancock, hier op de foto in een duel met trompettist Terence Blanchard. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE

GITARIST PAT MARTINO CENTRAAL IN FILM OVER HERSENZIEKTE AVM

Gitarist Pat Martino (64) staat centraal in een film over de ziekte AVM, een misvorming in het bloedvatstelsel in de hersenen. Martino had de ziekte, verloor door een operatie in 1980 zijn geheugen en moest weer helemaal opnieuw gitaar leren spelen. 'Martino Unstrung' van regisseur Ian Knox geeft een beeld van de weg die Pat Martino is gegaan.

[...vervolg op pagina 4](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Life and music of Hot Lips Page (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Special Delivery, Carla Bley, Carolyn Hume, Aaron Parks. Zapping. Dizzy Gillespie Big Band, Bobo Stenson, Michael Varkamp, Jazz Icons 3, Tiny Little Big Band, Don Braden e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Eric Vloeimans, Gatecrash, Henry Threadgill (2x) en Joshua Redman	
En verder	
- Jazz op de poppodia (Hans van Eeden)	pg 14
- New York Calling: Bill Mays (Paul Blair)	pg 16

JAZZFLITS nr. 108 staat 1 december op www.jazzflits.nl

BLUE NOTE RECORDS VIERT VOLGEND JAAR TWEE JUBILEA

Volgend jaar viert Blue Note Records de zeventigste verjaardag van het label. Verder is het dan 25 jaar geleden dat Bruce Lindvall, nog steeds de hoogste man, Blue Note nieuw leven in blies. De jubilea worden onder meer gevierd met concerten, speciale heruitgaven, nieuwe releases, en een wereldtournee van de speciaal geformeerde Blue Note 7, die een eerbetoon aan de groten van het label gaan brengen.

De Blue Note 7 openen 7 januari het feestjaar met de start van een wereldwijde tournee. Muzikaal leider van de formatie is pianist Bill Charlap. Hij heeft voor deze speciale gelegenheid trompettist Nicholas Payton, altsaxofonist Steve Wilson, tenorsaxofonist Ravi Coltrane, gitarist Peter Bernstein, bassist Peter Washington en drummer Lewis Nash weten te strikken. Ze doen vijftig Amerikaanse staten aan. Volgend jaar oktober en november zullen de heren in Europa neerstrijken. Van het septet verschijnt op 13 januari ook een cd met acht klassieke stukken: 'Mosaic: A Celebration of Blue Note Records'.

RITA REYS ONTVANGT EERSTE EXEMPLAAR VAN LEIDSE JAZZGESCHIEDENIS

Zangeres Rita Reys heeft 6 november in de overvolle Leidse Marekerk het eerste exemplaar van het boek 'Leidse Jazzgeschiedenis 1899 – 2009' in ontvangst genomen. Het werd haar overhandigd door auteur Cees Mentink, die twee jaar aan het project werkte. In het boek is een eerbetoon opgenomen aan filmcomponist David Broekman (1899–1958).

Broekman vierde in de VS grote triomfen, maar is praktisch onbekend in Nederland. Dankzij het boek wordt hij nu aan de vergetelheid onttrokken. Enkele Amerikaanse nazaten van David Broekman waren daarom speciaal voor de boekpresentatie naar de sleutelstad gekomen. Broekman was ook actief in de jazz. Vibrafonist Teddy Charles (80) speelde ettelijke malen met hem en was om die reden eveneens aanwezig in de Marekerk. Hij werd kort geïnterviewd door oud-Leidenaar Cees Schrama, die bekende ook nog nooit van Broekman te hebben gehoord.

[...vervolg op pagina 17](#)

NIEUWSflitsen

Zangeres Anka Koziel debuteert bij O.A.P. Records

Bij O.A.P., het label van Hagenaar Barry Olthof, is de eerste cd van de Poolse zangeres Anka Koziel verschenen. Op 'Tales of the forest' grijpt Koziel, afgestudeerd aan het Haags conservatorium, terug naar de songs waarmee ze als kind opgroeide. Op de plaat staan bijvoorbeeld jazzversies van twee liederen van landgenoot Chopin, op teksten van de dichter S. Witwicki, en drie Poolse folksongs. Anka Koziel wordt begeleid door Michal Vanoucek (p), Brice Soniano (b) en Oriol Roca (dr).

Nieuw Europees netwerk organisatoren opgericht

Concertorganisatoren uit zes landen hebben het netwerk 'Jazz Plays Europe' opgericht. Deelnemende landen zijn België, Nederland, Duitsland, Oostenrijk, Polen en Frankrijk. Het is de bedoeling dat jonge Europese jazzgroepen via het netwerk in het buitenland gaan optreden. Zo komt de Vlaamse drummer Teun Verbruggen nog dit jaar bij het Nederlandse muzikantencollectief Trytone op bezoek om daar in verschillende formaties te spelen. Via de Vlaamse JazzLab Series gaat de groep Tricycle binnenkort naar Polen en Duitsland.

Keith Jarrett geeft weer soloconcert in Carnegie Hall

Pianist Keith Jarrett geeft volgend jaar januari een soloconcert in Carnegie Hall in New York. Het is het tweede soloconcert dat hij daar geeft. De vorige keer dat Jarrett er alleen optrad, was in september 2005. De opname daarvan verscheen in 2006 op een dubbel-cd bij ECM.

Benny Golson speelt met Millennium Jazz Orchestra

Saxofonist Benny Golson komt voor een eenmalig concert naar Nederland. Hij speelt 21 november met het Millennium Jazz Orchestra in het Muziekcentrum Enschede ter gelegenheid van de opening van het Nationaal Muziekkwartier. Golson is de componist van 'Killer Joe', 'I remember Clifford' en 'Blues March'. The Jazztet, zijn formatie van eind jaren vijftig/begin jaren zestig met trompettist Art Farmer, is legendarisch.

Dienstverlener Conclusion gaat SJU sponsoren

Zakelijk dienstverlener Conclusion en de Stichting Jazz Utrecht (SJU) hebben eind oktober een sponsorovereenkomst met een looptijd van drie jaar getekend. Door dit contract kan de SJU op het SJU Jazzpodium grotere namen programmeren en een nieuw publiek bereiken. Conclusion werkt ook samen met het radiostation Arrow Jazz.

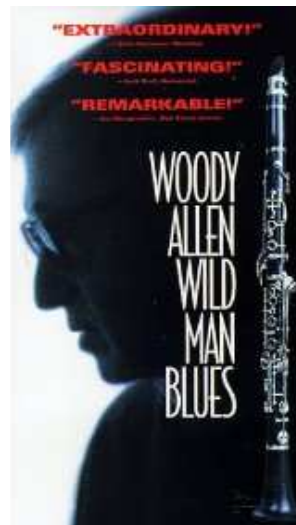
NIEUWS

PODIA

JAZZCLUB JOE ZAWINUL KRIJGT VERVOLG DOOR INITIATIEF ZOON TONY ZAWINUL

Tony Zawinul, zoon van wijlen Joe Zawinul, wil Birdland, de Weense club die zijn vader startte, nieuw leven inblazen. Met een nieuw concept en op een andere plek. Birdland, gevestigd in het Hilton Hotel, ging van de zomer failliet.

Tony Zawinul heeft de rechten op de naam van de club. Hij wil via de club de nagedachtenis aan zijn vader levend houden, zo vertelt hij eind oktober op de website van de Oostenrijkse omroep ORF. De nieuwe club moet ook onderdak gaan bieden aan een Joe Zawinul-museum. Er deugde veel niet aan de oude opzet, vindt de in Amerika geboren zoon. In het Hilton Hotel kwamen bijvoorbeeld alleen maar mannen in pakken. Dat moet anders worden. Ook zal de vogel uit het logo verdwijnen. De nieuwe club opent niet van vandaag op morgen: "Meine große Hoffnung ist, dass er 2010 offen hat." Tot die tijd worden onder de noemer 'Joe Zawinuls Birdland präsentiert...' concerten op verschillende Weense podia georganiseerd. Als de nieuwe opzet goed gaat draaien, wordt het concept mogelijk in de rest van Europa uitgerold.

WOODY ALLEN SPEELT MET ZIJN NEW ORLEANS JAZZ BAND IN AMSTERDAM

Filmregisseur Woody Allen geeft 21 december met zijn New Orleans Jazz Band een concert in de Heinen Music Hall in Amsterdam. Allen speelt al sinds zijn vijftiende klarinet en is een groot liefhebber van de klassieke jazz. Nooit eerder deed hij met zijn band Nederland aan.

Woody Allen speelt al ruim tien jaar iedere maandag met zijn band in het café van het New Yorkse hotel Carlyle. De New Orleans Jazz Band was al eerder in Europa te horen. Nog afgelopen zomer gaven ze twee concerten tijdens het jazzfestival van Montreux. Over een optreden in de Parijse zaal Olympia in 1996, is een documentaire gemaakt onder de titel 'Wild Man Blues' (zie afbeelding).

PRIJZEN

BERT JORIS QUARTET KRIJGT KLARA MUZIEKPRIJS 2008

In de categorie jazz heeft de cd 'Magone' van het Bert Joris Quartet de Klara-Muziekprijs 2008 gekregen. Het album is daarmee volgens de medewerkers van de muziekzender 'een absolute aanrader uit het rijke aanbod cd-producties van het voorbije seizoen'. De Muziekprijzen werden 7 november in Brussel uitgereikt.

Volgens de jury getuigt 'Magone' van 'vakmanschap en speelplezier': "Kordate nummers wisselen af met sfeervolle ballads en intimistische composities. Mooi solowerk van Bert Joris zelf op trompet of flugelhorn, van Dado Moroni op klavieren, Philippe Aerts op bas en Dré Pallemarts op drums." De Muziekprijzen worden elk jaar uitgereikt in de categorieën klassiek, jazz, wereldmuziek, beloftevolle jonge vertolker en beste Vlaamse productie. De medewerkers van Klara maken de keuze. In de categorie jazz gingen naast de winnaar ook de volgende vier albums mee: 'Live' van het Brad Mehldau Trio, 'Migration' van Antonio Sanchez, 'River' van Herbie Hancock en 'Porta del Vento' van Pierre Vaiana en Al Funduq.

EDISON JAZZISM PUBLIEKSPRIJS VOOR CD 'SALVE' VAN SENSUÀL

De band Sensuàl is de winnaar van de tweede Edison Jazzism Publieksprijs. Sensuàl, met onder anderen zangeres en tekstschrijver Eva Kieboom en toetsenist/muzikschrijver Emiel van Rijnthoven krijgt de Edison voor het album 'Salve'.

De Edison Jazzism Publieksprijs is een initiatief van de Edison Stichting en het blad Jazzism Magazine. Lezers van het blad konden in de afgelopen maanden via een website stemmen op hun favoriete artiest met bijbehorend album. De andere genomineerden waren Room Eleven en Rik Mol. Sensuàl kreeg 42% van de stemmen.

OVERIG

JUUL ANTHONISSEN OVERLEDEN

Jazzspecialist Juul Anthonissen is 31 oktober op 77-jarige leeftijd in een verzorgingstehuis in het Vlaamse Wiekevorst overleden. Hij was onder meer oprichter van de Hnita-Jazz Club in Heist-op-den-Berg, jazzjournalist en radiomaker.

Anthonissen richtte de Hnita-Jazz Club in april 1955 op. "Als student ging ik steeds naar de jazzconcerten in Brussel en Antwerpen die georganiseerd werden door de Belgische Jazz Federatie", vertelde hij bij het vijftigjarig jubileum aan Het Nieuwsblad. "Na een van die concerten dacht ik 'Dit kan ik ook' en besloot in Heist met een jazzclub te starten." In de club speelden veel bekende musici, onder wie Chet Baker, Charles Mingus, Bill Evans, Dexter Gordon, Toots Thielemans en Keith Jarrett. "Keith Jarret was een van de hoogtepunten uit de meer dan 650 concerten die ik in Heist organiseerde. Hij maakte zijn Europese debuut bij ons in 1969 voor 200 euro." Als jazzjournalist werkte Juul Anthonissen onder meer van 1965 tot 1996 voor dagblad De Standaard. Verder maakte hij radioprogramma's voor de BRT en programmeerde hij jazzfestivals (onder meer Jazz Bilzen).

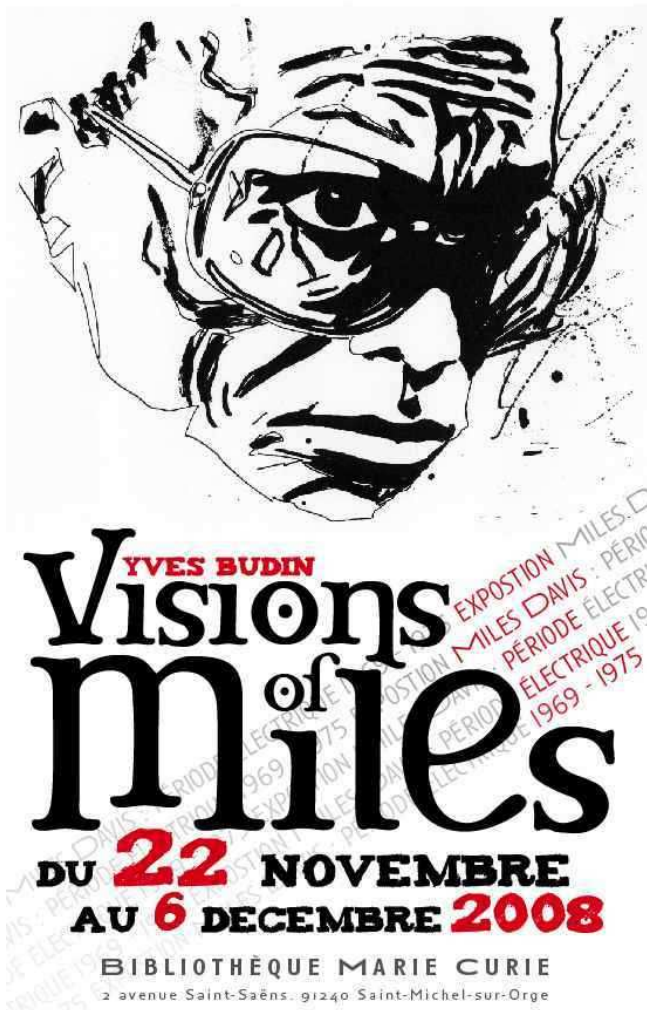
NIEUW BOEK BEVAT 'SPECTACULAIRE' LESMETHODE JAZZPIANO

'Een compleet nieuwe aanpak voor het leren spelen van jazzpiano-akkoorden'. Zo noemt jazzpianist en docent René Kluiving de methode in zijn nieuwe boek 'Het Stam-kruinprincipe, voicings voor jazzpiano'. Met het boek kan iedere beginnende jazzpianist zich volgens Kluiving in 'spectaculair' korte tijd tot begeleider in een jazzband ontwikkelen.

Kern van de methodiek is het stam-kruinprincipe: de opdeling van het piano-akkoord in een autonoom linkerhandgedeelte, de stam, en in een autonoom rechterhandgedeelte, de kruin. "Voeg daarbij een nergens gepubliceerde lijst van toegestane akkoordtonen alsmede een uitgekende manier om pianoakkoorden te 'vangen' in zogenoemde globale recepten, en je hebt een methodiek die nooit eerder vertoond is", aldus René Kluiving. Hij is ervan overtuigd dat een gemotiveerde pianist na het doorwerken van zijn boek met succes in de ritmesectie van een jazzgroep kan opereren. 'Het Stam-kruinprincipe' is verschenen bij Amsterdam Music Press.

Meer weten? Klik hier op: <http://www.jazzy piano.nl>

OVERIG VERVOLG

De Belgische illustrator **Yves Budin** neemt regelmatig de jazz tot onderwerp van zijn werk. Van 22 november tot 6 december exposeert hij in de bibliotheek van het Franse **Saint Michel sur Orge** een serie van 25 illustraties van Miles Davis in zijn elektrische periode (1969 – 1975).

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

FILM PAT MARTINO

Pat Martino zelf, zijn vrouw Ayako, zijn vrienden en zijn familie komen in 'Martino Unstrung' aan het woord. Martino was in de jaren zestig en zeventig een gevierd gitarist. Toen sloeg de ziekte toe. Door de noodzakelijke operatie raakte Martino in 1980 praktisch zijn gehele geheugen kwijt. Hij wist niet meer dat hij gitaar speelde en wereldwijd bekend was. Hoewel hij zijn foto op de platenhoezen herkende, kwam de muziek op zijn platen hem volledig onbekend voor. Martino moest weer helemaal opnieuw leren spelen. Zeven jaar later, in 1987, was hij weer op een professioneel niveau en verscheen de cd 'The Return'.

In de film onderzoeken regisseur Ian Knox en neuropsycholoog Paul Broks aan de hand van het verhaal en de muziek van Martino zaken als de aard van het geheugen, identiteit en creativiteit. Ze stellen de vraag wat 'het ik' in wezen is en hoeveel veranderingen in dat 'ik' we kunnen overleven. De trailer van de film is te zien op:

<http://www.martinounstrung.com/trailer.html> (klik hier).

NIEUWSflitsen

Amsterdams concert Gerry Mulligan op cd bij MCN

Het Muziek Centrum Nederland (voorheen Nederlands Jazz Archief) presenteert 18 november een cd van het Gerry Mulligan Sextet. Op de plaat staan opnamen die op 7 april 1956 werden gemaakt tijdens een nachtconcert in het Amsterdamse Concertgebouw. Dat concert werd georganiseerd door Lou van Rees. De historische opnamen zijn nooit eerder op cd verschenen. Op de cd, 'Western Reunion' getiteld, zijn ook Zoot Sims (ts), Bob Brookmeyer (tb) en Jon Eardly (tp) te horen. De cd is de tweede in de reeks 'Jazz at the Concertgebouw'.

Nieuw label voor zangeres Sheila Jordan

Zangeres Sheila Jordan (80) heeft een platencontract gesloten met het Canadese label Justin Time Records. Haar eerste album daar, 'Winter Sunshine', is haar 21ste plaat onder eigen naam. De cd is live opgenomen in Montreal.

Ilja Reijngoud en Fay Claassen maken live-cd

Zangeres Fay Claassen maakt 21 november met het Ilja Reijngoud Kwartet live-opnamen voor hun nieuwe cd 'Songs and Sonnets, Shakespeare and Wilde'. Voor de plaat zette trombonist Reijngoud sonnetten van William Shakespeare en gedichten van Oscar Wilde op muziek. De opnamen vinden plaats in het Friese Terhorne. In het kwartet van Ilja Reijngoud spelen Martijn van Iterson (gt), Marius Beets (b) en Marcel Serieuse (dr).

Herbie Hancock met klassieke pianist op tournee

Toetsenist Herbie Hancock gaat in 2009 op tournee met de klassieke pianist Lang Lang. Dat vertelde hij 4 november in de Vlaamse krant De Standaard. Hij hoopt dat ze ook een plaat gaan maken. Verder bereidt hij een project voor met artiesten uit verschillende landen: "Dat project, dat over vrede en het samenbrengen van mensen gaat, is het Imagine-project en is gebaseerd op de song van John Lennon."

Nog nieuw live-album van Joe Zawinul in 2009

Bij het label Heads Up verschijnt in februari 2009 nog een nieuw live-album van toetsenist Joe Zawinul. Het werd vorig jaar juli opgenomen in Zwitserland, twee maanden voor Zawinuls overlijden. Het album met als titel '75', zal ook een track bevatten die Zawinul rond dezelfde tijd met saxofonist Wayne Shorter in Hongarije opnam.

Simone Honijk maakt cd met Bert van den Brink

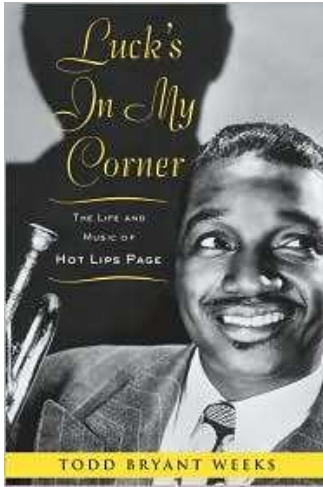
Zangeres Simone Honijk presenteert 21 december haar nieuwe cd 'Interplay' in het Bethanienklooster in Amsterdam. Ze is op de plaat te horen met pianist Bert van den Brink. Honijk en Van den Brink maakten in februari van dit jaar de opnamen. Op 'Interplay' staan stukken van pianist Bill Evans.

Veel jazz uit Haarlemmermeer op Meer Jazz Festival

Het vijftiende Meer Jazz Festival legt de rode loper uit voor jazz- en bluesformaties uit de Haarlemmermeer. Geïnteresseerde musici kunnen zich melden bij de organisatie. Het festival vindt van 15 tot en met 17 mei 2009 in Hoofddorp plaats.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

HOT LIPS PAGE: MR. AFTER HOURS

"Luck's in my corner", zong Hot Lips Page in 1944, "and I keep rollin' on." Het getuigt van een optimistische visie, maar het heeft hem niet meegezeten. Zijn vrienden noemden hem een fijne vent, iemand met het hart op de juiste plaats, sympathiek, lief, vol dynamiek, spontaan, uitgelaten, vurig. 'Mr. After Hours', de belichaming van jazz. Het grote succes is echter aan hem voorbijgegaan. Het leek een geschenk uit de hemel toen Page, stevig in het zadel bij de band van Count Basie, onder hoede werd genomen door manager Joe Glaser. Geruchten deden de ronde dat daarbij slinkse krachten een rol speelden: Glaser zou Page buiten de publiciteit willen houden, opdat zijn cliënt nummer één, Louis Armstrong, minder concurrentie te verduren zou krijgen.

Opgegroeid in Texas kreeg de trompettist de blues met de paplepel ingegoten. Door een zanger als Blind Lemon Jefferson en de reizende tentshows met klassieke blueszangeressen als Bessie Smith, Ma Rainey en Ida Cox, artiesten die hij kort daarna zelf op hun tournees begeleidde. Hij leerde het vak vooral door mondelinge overdracht en werd een meester in growls en andere toonbuigingen. Door de vele reizen, onder meer naar Kansas City, kwam hij in contact met de Blue Devils van Walter Page en speelde daarna bij de band van Bennie Moten. Daarmee maakte hij in december 1932 de beroemde opnamen ('Toby', 'Moten swing', 'Lafayette' enz.). Met Basie is van hem slechts één nummer geregistreerd: 'Blues with Lips', tijdens een Spirituals to Swing concert in december 1938.

Na Basie had hij geregeld eigen bands, grote en kleine, maar ze waren slechts van korte duur. Vaak trad hij op als solist bij andere formaties (boogie woogie-pianisten als Albert Ammons en Pete Johnson, Chu Berry, Ben Webster) en 'after hours' was hij een graag geziene gast op jamsessies. Gelukkig zijn daar opnamen van, gemaakt door de bekende Jerry Newman in Minton's. Het waren moeilijke tijden voor muzikanten als Lips. Als je niet met de moderne jongens meedeed, noch dixieland speelde, dan was het sappelen. Hij vond een tussenweg in de richting zoals die door Louis Jordan was ingeslagen en die de weg vrijmaakte voor de latere rhythm 'n' blues. En die lag hem bijzon-

der goed, vanwege zijn bluesachtergrond. Maar ook hier had hij niet het verwachte succes: een indicatie van de oorzaak is wellicht zijn persbericht, waarvan de tekst veel soberder was dan die van Jordan.

Begin jaren veertig maakte hij deel uit van de band van Artie Shaw. Tijdens een engagement in Parijs, september 1951, haalde Wouter van Gool hem naar Nederland voor een concert met de Dutch Swing College Band in het Kurhaus in Den Haag. Zijn laatste opname, mei 1953, is met het trio van Marion McPartland, tijdens een concert met meerdere artiesten, uitgebracht onder de titel Jazztime USA.

De Amerikaanse jazzhistoricus Todd Bryant Weeks vond persoon en werk van Oran 'Hot Lips' Page (1908-1954) interessant genoeg om er een studie aan te wijden. Hij is grondig te werk gegaan en belicht alle mogelijke aspecten: Lips' privé-omstandigheden, zijn geografische achtergrond, de speelmogelijkheden, de heersende muziekstromingen. Ook Lips' vertolkingen op de plaat worden geanalyseerd aan de hand van elf solotranscripties. Ook voor de niet in muziektheorie doorknede liefhebber weet de schrijver detailkwesties bijzonder helder uit te leggen. Zo ontstaat het growl-effect door een toiletontstopper voor een metaalen demper te houden, in combinatie met manipulaties van de tong en het strottenhoofd. Lips gebruikte dit niet alleen om het effect, maar wist er gelijktijdig zowel pathos als komedie mee uit te drukken. Wat dit anders zo zonderling, plat fenomeen tot een ware kunst verheft. Ook het definiëren van het zo lastige begrip swing gaat hem goed af: "This rhythmic flexing, as it were, a moving slightly in, around, and out of time while still maintaining a solid relationship with the basic pulse results in a dramatic tension and release of energy that the listener feels as swing." Weeks gaat uitvoerig in op het belang van de privé-opnamen vanuit Minton's, waarin dingen gebeuren die analyse te boven gaan en elke poging overtroeft om de muziek in hokjes te plaatsen. De ontwikkeling van de jazz, zo laat hij een informant zeggen, is allesbehalve een kwestie van een fakkeloverdracht of een lineaire aangelegenheid. "History's a funnel, not a tube. Het grootste deel gaat verloren en wat er uit de pijp komt is noch de essentie, noch de logische voortgang van alles, maar simpelweg het spul dat er uit drupt."

Schrijver weet goed gebruik te maken van zijn bronnen: persoonlijke gesprekken, bestaande interviews en studies van anderen. Daarbij ook de recente van Driggs en Haddox over Kansas City Jazz en die van Douglas Henry Daniels over de Blue Devils, die hetzelfde terrein bestrijken als drie hoofdstukken in Weeks' boek (zie besprekingen in JF van 15 juli 2005 resp. 5 juni 2006). In de vele voetnoten wordt daar verantwoording van gegeven. Jammer is dat de complete gegevens van de bron niet consequent bij de eerste vermelding zijn te vinden maar soms later, zoals die van een zeldzaam interview met Page in Jazz Hot van september 1951. Die van het boek van Daniels zijn helemaal nergens te vinden. Een extra bibliografie was daarom welkom geweest. Voor de specialisten bevat het boek een goed verzorgde, vijftig pagina's tellende discografie, vol met toelichtingen en vraagpunten.

Todd Bryant Weeks. Luck's in my corner : the life and music of Hot Lips Page. - New York : Routledge, 2008. - XVI, 320, [16] pag. - ISBN 978-0-415-99077-6 pbk. Prijs ca. 32 euro.

CD-RECENSIES

DIZZY GILLESPIE BIG BAND Showtime at the Spotlight (1946) Uptown Records

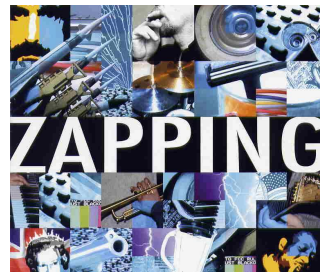
Bij Uptown Records van Bob Sunenblick hebben ze met de Flashback Series al heel wat lauweren geogst, zeker met de in 2006 verschenen 'Dizzy Gillespie/Charlie Parker – Town Hall 1945'. Die fantastische registratie was nooit eerder uitgebracht. Dat gaat voor de dubbel-cd 'Showtime at the Spotlight' van de Dizzy Gillespie Big Band maar gedeeltelijk op, want een fractie van de 26 stukken kwam ooit tevoorschijn via het Zwitserse label Hi-Fly. Maar wie heeft die stukken? Bovendien schijnt de geluidskwaliteit van die Zwitserse bootleg veel minder te zijn. Wel is er desondanks enig verschil in transparantie, waarbij cd een het moet afleggen tegen cd twee.

Al een jaar voor deze opname van Jerry Newman, onlangs door zijn nazaten ontdekt, had Dizzy een bigband met als naam 'Hepsations of 1945'. De band toerde in de zuidelijke staten, maar flopte doordat het publiek daar wel blues maar geen complexe bebop wilde horen. Hip of 'hep' New York was in 1946 wel klaar voor de nieuwe klanken. Ze werden gearrangeerd door Gil Fuller, Dizzy Gillespie, John Lewis en Tadd Dameron. De laatste had zijn talenten al gebruikt voor het vooruitstrevende orkest van crooner Billy Eckstine. Damerons 'Cool Breeze' vond zijn oorsprong in een lick van Dizzy die al in 1944 is te horen in Coleman Hawkins 'Disorder at the Border.' Dat is de opname 'Rainbow Mist', verschenen in de 'Apollo Series' nu op Delmark. Heel opmerkelijk op deze 'Spotlite' is de aanwezigheid van Thelonious Monk solerend in zijn bloedeigen 'Round Midnight.' Lang bleef Monk niet bij Dizzy, hij kwam meerdere keren te laat op de gig, dus kreeg hij spoedig de zak van Dizzy. John Lewis deed zijn intrede, maar nog niet in dit orkest. Temidden van alle bekende bopstukken als: 'Things to Come,' 'Woody'n You' en 'Ray's Idea' zitten ook nog een paar dansnummertjes, voor het geval dat...

Van de solisten noem ik James Moody (sax), Dizzy uiteraard, Dave Burns (tp) en Ray Abrams (sax). De ritsectie bestaat uit: Monk (p), Ray Brown (b) en Kenny Clarke (dr). De secties, spatgelijk, buitelen over elkaar heen of sluiten de rijen weer vreedzaam, de solisten doen er hun voordeel mee. Dit orkest van Dizzy Gillespie leverde baanbrekend werk en zou van grote invloed zijn voor vele orkesten nadien. Dave Burns (nu 84) vatte het zo samen: "Even the commercials started sounding like them."
(Jaap Lüdeke)

AARON PARKS Invisible Cinema Blue Note Records

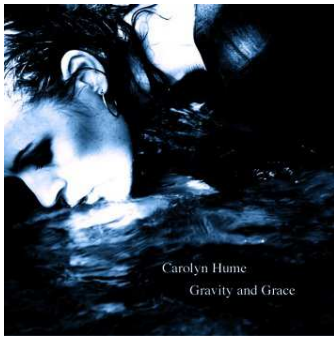
Blue Note heeft in zijn bijna 70-jarig bestaan altijd markante pianisten kunnen contracteren. De nieuwste aanwinst is Aaron Parks, 7 oktober 1983 in Seattle geboren. Tegenwoordig woont hij in Brooklyn. Parks speelt al vijf jaar bij trompettist Terence Blanchard. Op 'Invisible Cinema', zijn vererende debuut bij Blue Note, hoor je een musicus met goede smaak en technische verworvenheden in een reeks eigen composities en vrolijk springende improvisaties. Als je de bezetting van de cd - Parks' trio en de toegevoegde gitarist Mike Moreno - op papier ziet, denk je al snel 'dat wordt dus thema/solo/sluiten'. Dat is niet zo. Het viertal speelt eigentijdse jazz die afwisselend sterk ritmisch en dan weer beschrijvend is. Steeds is er sprake van een persoonlijk getint idioom. De composities en arrangementen van de leider krijgen min of meer logisch lijkende bewerkingen, waarin de gitaar een geheel eigen plek heeft. Moreno's geluid is uniek. Door muzikanten als Parks ziet de toekomst van de jazz er hoopvol uit.
(Jaap Lüdeke)

ZAPPING Furio Di Castri Promo Music

Jarenlang heeft de Italiaanse bassist Furio Di Castri erover gedrudd: een project waarin de muziek van Thelonious Monk en die van Frank Zappa samenkomen. 'Zapping' is het tastbare bewijs dat het kan, hoewel de titel doet vermoeden dat het om iets tijdelijks gaat. Wie niet geboeid wordt door de ene televisiezender, zapt vlot weer door naar een andere. Hoewel Di Castri serieuze muziek maakt, zijn de namen van de stukken dat niet altijd. Wat te denken van 'Born In The Usb' en 'God Shave The Queen'? Ze zijn vaak voorzien van een cynische ondertoon. De cd opent met Di Castri's opstandige compositie 'Jazz At The James Bondage'. Het is gebaseerd op 'Justice (Evidence)' van Monk en bevat samples van de stemmen van Cheney, Bush en Giuliani uit de documentaire 'Martial Law 911'. Vooral trompettist Eric Vloeimans en de oorspronkelijk uit Vietnam afkomstige gitarist Nguyen Le laten hier met veel overtuiging van zich horen. Opvallend is dat Vloeimans al eerder met Di Castri, Le en de op deze cd te horen (pianiste) Rita Marcotulli speelde. Buiten de eigenzinnige bedenksels van Di Castri horen we 'Skippy' van Monk en 'Twenty Small Cigars' komt van Zappa. Zoals de albumhoes bestaat uit veel kleine fotootjes, is ook de muziek bij elkaar gezapt en aan elkaar verbonden door bewondering voor Monk én Zappa, met een vette knipoog.
(Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

CAROLYN HUME
Gravity and Grace
 Leo Records (www.leorecords.com)

Voor haar zesde cd op Leo Records keert pianiste Carolyn Hume niet meer terug naar het duo met slagwerker Paul May met wie ze de eerste vier maakte. Na een solo-cd (die ik in februari vorig jaar voor Jazzflits besprak) laat ze zich op 'Gravity and Grace' versterken door cellist Oliver Coates en zangeres Sonja Galworthy. Die laatste citeert in 'Grace' teksten uit de Latijnse requiem-mis, en dan is al duidelijk dat dit geen vrolijke plaat is. Net als op de vorige cd kiest Hume voor melancholieke, elegische muziek. Hartverscheurend wordt het nergens, eerder berustend, blijkbaar kan ze haar verdriet goed verwerken. Dat levert bij tijd en wijle diep ontroerende muziek op, zeker als Coates zijn klassiek geschoolde strijkwerk als complement aan het pianospel van Hume toevoegt. Toch is de kracht van die zelfde gedragen sfeer ook weer de zwakte van de cd. Een dikke vijftig minuten langzame, contemplatieve composities is wel wat veel van het goede. Maar wie af en toe van het plaatje nipt, beleeft mooie momenten. (Herman te Loo)

CARLA BLEY BIG BAND
Appearing Nightly
 Watt

Pianiste Carla Bley is niet wat je noemt een traditionele componist. Ze geeft haar stukken vaak een eigen draai. 'Appearing Nightly' bevat een live opname van haar big-band, die op juli 2006 in The New Morning in Parijs werd gemaakt. De stukken op de cd zijn een eerbewijs aan de onverwoestbare songs uit het Great American Songbook. Bley citeert naar hartelust en zelfverzekerd uit dit repertoire. In het nummer 'Someone to Watch' bijvoorbeeld, waarin je allerlei bekende motiefjes terughoort uit 'Someone to Watch Over Me' van George Gershwin en waarin zijn melodie in de laatste maten ook nog tevoorschijn komt.

Centraal op de cd staat de suite 'Appearing Nightly At the Black Orchid'. Deze suite duurt ongeveer 25 minuten en de delen vloeien naadloos in elkaar over. Je hoort in dat krappe halfuur de nodige klassiekers langskomen. Ze worden met veel respect en plezier gespeeld. Het tweede deel begint waarschijnlijk waar de muziek plotseling gaat vloeien. Al gauw komt dan de trombone tevoorschijn. Het scheuren van de trombonist is een feest voor de oren. Na het applaus leidt Carla Bley aan de piano de trompettist in en start het derde deel, waarin Bley hem met veel warmte begeleidt. In deel vier neemt het orkest de begeleiding van haar over. Met de door haar gekozen fragmenten leidt Carla Bley de luisteraar op 'Appearing Nightly' door de schatkamer van het Amerikaanse lied. Om alleen al die fragmenten in de 'juiste' volgorde te zetten, met als resultaat een nieuw muziekstuk, zal een gigantische puzzel zijn geweest. Het resultaat mag er zijn: stevig, vierkant en sterk.

(Hessel Fluitman)

SPECIAL DELIVERY
Crossings
 Morvin Records

Achter de naam Special Delivery gaan vier musici schuil: pianist Ed Baatsen, bassist Henk de Ligt, tenor-, altsaxofonist, basklarinettist Nils van Haften en drummer Wim Kegel. Sinds de oprichting in 1994 spelen ze uitsluitend composities van de pianist en de bassist. Die zijn geworteld in zowel de serieuze Europese muziek als de moderne jazz. Liefhebbers van klassieke muziek zullen vooral de jazzelementen opvallen. En jazzliefhebbers vooral de klassieke invloeden. Om de muziek op de cd 'Crossings' op waarde te schatten, is het zaak om onbevooroordeeld te luisteren. Naar om te beginnen 'Miniatures', vier in elkaar overlopende stukken van pianist Ed Baatsen. De thema's passen zo naadloos in elkaar, dat ze ook als één stuk kunnen worden gezien. In de miniatures zijn hoofdrollen weggelegd voor de pianist/componist en voor blazer Nils van Haften. De twee spelen elkaar veelvuldig de bal toe. Na een kort gedragen eerste stuk, dat sterk doet denken aan de stijl van Wayne Shorter, gaan ze bijna ongemerkt over in de volgende delen, waarin de pianist zich door verschillende ritmische motieven een weg zoekt. Het daaropvolgende 'Self Portrait' van Henk de Ligt, past qua sfeer mooi bij de miniatures. Het titelstuk 'Crossings' wordt gedragen door een pianogroove met daar overheen een twaalftoonsachtig thema, gespeeld door de tenorsaxofonist. Hetzelfde geldt voor 'Corazon', waarvoor Van Haften de basklarinet ter hand nam. Het stuk is gedragen gespeeld en lijkt wel uitgeschreven te zijn. De muziek op 'Crossings' is niet zo toegankelijk, maar wel degelijk de moeite van het beluisteren waard. Mijn advies: draai de cd enkele keren. (Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

JAZZ ICONS SERIE 3

Over de kwaliteit van de dvd-serie Jazz Icons van de firma Naxos heeft collega Jaap Lüdeke al genoeg de loftrompet gestoken in deze kolommen. Goede documentatie (dat wil zeggen een uitgebreid boekje), bijzondere opnamen, onbespreekbare beeld- en geluidskwaliteit. De derde serie, verkrijgbaar als box, maar ook als afzonderlijke delen, ligt nu in de winkel. De Nederlandse importeur, Codaex, kon helaas niet al te kwistig zijn met het uitdelen van recensie-exemplaren, dus heb ik mijn oordeel moeten baseren op een drietal dvd's. Maar wat voor dvd's!

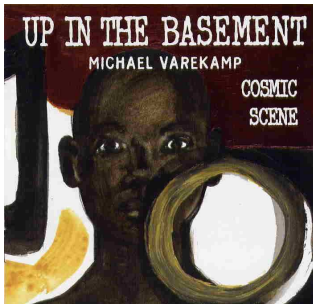
Om te beginnen is er een deel met opnamen van **Sonny Rollins**, uit 1965 en 1968. In de eerste sessie zien we de tenorsaxofonist voor een Deens publiek, live in Kopenhagen, op 31 oktober of 1 november 1965. Hij koos voor een triobezetting met de piepjonge Niels Henning Ørsted Pedersen (pas 19!) en de onderschatte drummer Alan Dawson. Rollins ziet er vervaarlijk hip uit, met z'n kaalgeschoren schedel, sikje, zwarte coltrui en strak gesneden colbert. Wat verder opvalt, is de opperste concentratie waarmee hij het optreden afwerkt. Lange, grillige, maar evengoed architectonische solo's, en in 'St. Thomas' pakt hij er zelfs een tweede, omdat de fantasie nog lang niet op is. Ook tijdens de solo's van zijn muzikale partners valt zijn concentratie niet weg. We zien hem peinzend meekijken tijdens Ørsted Pedersens improvisatie over 'There Will Never Be Another You', en hij kruidt andermans solo's slechts spaarzaam met eigen noten, ter aanvulling. Hoe anders is dat bij de tweede sessie van drie jaar later, in een Deense tv-studio. Het kwartet is er bepaald niet minder om (naast de inmiddels 23-jarige Ørsted Pedersen horen en zien we pianist Kenny Drew en drummer Albert 'Tootie' Heath), maar de inspiratie bij Rollins is er niet. De saxofonist heeft in interviews vaak te kennen gegeven dat hij niet hield van studio-opnamen, en hoewel hier camera's aanwezig zijn, is de klinische omgeving natuurlijk niet anders. Rollins gedijt duidelijk beter bij publiek. We zien hem hier tijdens solo's om zich heen kijken, alsof er interessanter zaken te observeren waren dan zijn medemusicus of de camera- en geluidsmensen, en of zijn eigen bijdragen er ditmaal niet zo toe lijken te doen. De volle baard en alpinopet zijn als fashion-statement ook een stuk minder boeiend.

Ook bij de opnamen uit 1963 van **Cannonball Adderley** is iets dergelijks aan de hand. Wat hij met zijn sextet (met broer Nat, Yussef Lateef, Joe Zawinul, Sam Jones en Louis Hayes) in een Duitse tv-studio laat horen, is bepaald niet verkeerd. Maar wat de Amerikanen twee dagen later presenteren tijdens een concert in Zwitserland is vele malen opwindender. Tijdens dat concert (dat met ruim een uur sowieso twee keer zo lang is als die studiosessie, een uur bij Rollins) krijgt vooral Lateef veel ruimte. Dat is terecht, want met zijn tenor, maar vooral ook op fluit en hobo is hij een sterke uitbreiding van het oorspronkelijke kwintet. Na een mooi gearrangeerde intro van 'Angel Eyes' mag hij op fluit losbranden. Hij blijkt daarop de missing link tussen Eric Dolphy en Roland Kirk. Af en toe zingt hij (net als Kirk) ook mee met z'n instrument, een techniek waarmee hij 'Jessica's Day' helemaal tot grote hoogten tilt. De Zwitserse regie heeft ook veel oog voor detail, zodat we op Cannonballs hippe horloge bijna kunnen zien hoe laat het is, en precies kunnen volgen welke trommels en bekens Louis Hayes allemaal aandoet tijdens zijn solo in 'Bohemia After Dark'. Een erg mooi moment is het, als we tijdens Zawinuls pianosolo in 'Work Song' de broertjes Adderley allebei met de rechterhand mee zien knippen. Zulke details geven een dvd écht een meerwaarde boven een live-cd.

Dat geldt zeker ook voor de opnames die de RTBF in 1963 maakte van **Roland Kirk**. Tijdens diens pièce de résistance, 'Three for the Festival', zoomt de camera in op de drie saxofoons die Kirk op dat moment bespeelt. We zien zijn vingers razendsnel wisselen tussen de manzello, de stritch en de tenorsaxofoon. Waanzinnig, wat een virtuositeit. En op deze manier prima studiemateriaal voor wie het ook eens wil (en durft) proberen. Kirk wordt terzijde gestaan door een Zwitser (pianist George Gruntz) en twee Fransen (bassist Guy Pedersen en drummer Daniel Humair). Het internationale gezelschap weet Kirk aardig voort te stuwten (als het al niet andersom is), en anders dan Rollins of Adderley trekt Kirk zich niks van de omstandigheden aan. Publiek of geen publiek, bij Rahsaan is het altijd bal. Na de Belgische registratie zien we het kwartet ook in een Amersfoortse jazzkelder spelen voor de AVRO. Dit zijn de opnamen die Hans Mantel al eens in zijn zondagmiddag-programma had laten zien. Ten slotte krijgen we Niels Henning Ørsted Pedersen ook nog een keer als begeleider van Kirk in beeld, samen met drummer Alex Riel en pianist Ron Burton, tijdens het Kongsberg Jazz Festival in Noorwegen, in 1967. Een beetje rommelige registratie, met veel uit de hand geschoten beelden, waardoor je je afvraagt of de Deense Dogma-school al niet veel eerder is begonnen. Lars Von Trier zou er trots op zijn geweest. Of zou hij dat inzoomen op een podiumlamp toch niet zo hebben kunnen waarderen? Muzikaal is het allemaal dik in orde, met Kirk ook op klarinet (in 'Blue Rol'). Samenvattend: ga gauw naar de jazzspecialzaak, en schaf deze dvd's aan, want ze bevatten echt uniek materiaal, alle drie zo'n anderhalf uur lang. En wat er nog meer in de box zit? Bill Evans, Nina Simone, Oscar Peterson en Lionel Hampton, plus een bonus-dvd met nog meer van Rollins, Kirk en Simone. Hmm. (Herman te Loo)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

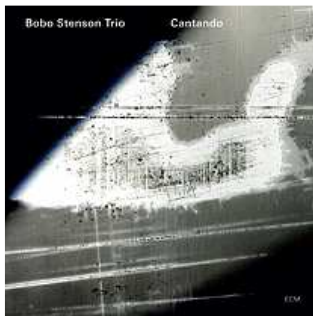
CD-RECENSIES VERVOLG

MICHAEL VAREKAMP COSMIC SCENE Up In The Basement Cosmic Media

Grooves. Daar draait het om bij het nieuwe album van trompettist Michael Varkamp, die ook bekend is als artistiek directeur van het Pure Jazzfestival. Rustige lange lijnen en een flinke portie elektronica. Zijn band heet Cosmic Scene. Naast Varkamp spelen daarin Wiboud Burkens (keyboards), Arno Krijger (Hammond B3), Jerome Hol (gitaar), Harry Emmerly (bas) en Erik Kooger (drums). De groep maakte een tournee langs de Nederlandse schouwburgen. Op 'Up in the basement' is de trompettist niet uit op het tonen van zijn virtuositeit, maar is zijn sound dienstbaar aan het groepsgeluid. Let daarin vooral op de gitaar van Jerome Hol (1981). Hij is uiterst behendig in het neerzetten van diverse ambiances. Ruimtelijk, rockend en blèrend geeft zijn spel een belangrijke meerwaarde aan de band. De muziek doet denken aan het recente werk van Eric Vloeimans, maar mist diens diepgang en emotie. 'Destinations and Dimensions' is een hallucinerend stuk. Daarna zijn er weer elektronische landschappen die leegte suggereren. Varkamp speelt er subtiel overheen. En dat is het leuke van deze cd: de ene keer hoor je ijle en ijskoude klanken en even later het grommende orgel van Arno Krijger. Die luchtige afwisseling maakt het een aardige plaat.

(Peter J. Korten)

BOBO STENSON TRIO Cantando ECM

Excellent! Opnamen van een dergelijke hoge opnamekwaliteit zijn zeldzaam. Zeker in combinatie met hoogwaardige artistieke. Pianist Bobo Stenson en zijn trio (bassist Anders Jormin en drummer Jon Fält), speelden in december 2007 in Auditorio Radio Svizzera in Lugano (Zwitserland). Geluidstechnicus Stefano Amerio zat aan de knoppen en leverde een meesterwerk af. Stenson is sinds 1971 een

vast lid van de ECM-familie en speelde in diverse formaties voor het label, onder anderen met Charles Lloyd en Thomas Stanko. Stensons spel is ruimtelijk, ingetogen en Klassiek. 'Cantando' is een echte ECM-plaat, met veel ruimte voor leegte. Een plaat die de fantasie stimuleert, maar vooral erg mooi is. Soms doet de muziek denken aan de trio's van Esbjorn Svensson (E.S.T) en van Keith Jarrett. Maar dit drietal doet toch zijn eigen ding.

Het samenspel is van een griezelig hoog niveau. Jormins lage noten zijn trefzeker. In 'Liebesode' speelt hij met de strijkstok. Het geluid van de bas lijkt dan op een klaaglijk zingende walvis. Prachtig. Drummer Jon Fält verdient speciale aandacht. In zijn uiterst subtiele spel raakt hij maar af en toe een trommel, de bekkens spelen een hoofdrol. De opnamen zijn extreem ruimtelijk wat geluidsbeeld betreft. De diverse bekkens zijn als het ware over de gehele breedte te 'zien' en je 'ziet' de handen van de drummer van links naar rechts gaan en weer terug. Buiten 'Pages', een 'free' stuk dat door het trio zelf is geschreven, speelt het trio stukken van anderen. 'Chiquilín de Bachín' is van Piazzola en Ferrer en ligt het gemakkelijkst in het gehoor. 'Don's Kora Song' is van Don Cherry en 'A Fixed Goal' van Ornette Coleman. De volledige speelduur van het medium cd is benut, ruim 78 minuten. En geen minuut hiervan verveelt. Dit album heeft geen enkel minpuntje.

(Peter J. Korten)

ABDULLAH IBRAHIM Senzo Intuition

Hij werd geboren als Adolph Johannes Brand in Cape Town (1934), koos als artiestennaam Dollar Brand en veranderde toen hij moslim werd zijn naam in Abdullah Ibrahim. Op zijn laatste cd voegt hij aan zijn huidige naam, de naam van zijn vader toe en heet hij: Abdullah Ibrahim Senzo. Dat laatste betekent voorvader in het Japans.

Op 'Senzo' speelt Ibrahim een lange pianorecital. Met uitzondering van 'In A Sentimental Mood', schreef hij alle stukken zelf. De cd bevat 22 in elkaar overlopende composities die soms maar net een minuut lang zijn. De langste is 'Blue Bolero'; langzaam, verkennend, ingetogen en bespiegelend. Bij veel titels is een korte typering afgedrukt. Zoals 'rain' bij 'Pula', 'joy' bij 'Jabalani' en '12 bar blues harmonically on all 12-tones' bij 'Blues For Bea'. Het album is opgenomen in de WDR-studio's in Keulen en de opnamen zijn erg direct. De lage tonen lijken wel bassen en de resonantie van klankkast van de vleugel is opvallend goed te horen. Dat maakt het beluisteren wel wat vermoeiend. Als ouder wordende mens kijkt Abdullah Ibrahim terug op een actief leven. Rustig speelt hij de cd 'Senzo' vol; kunst laat zich niet haasten.

(Peter J. Korten)

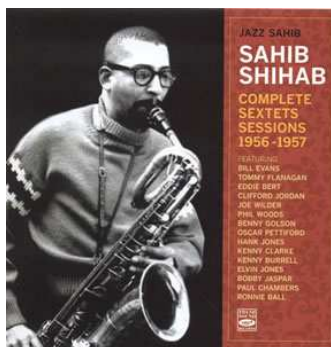
CD-RECENSIES VERVOLG

DON BRADEN Gentle Storm HighNote Records

Al meerdere keren kwam ik tot de voor hem nare conclusie dat tenorist Don Braden me iets te afstandelijk klonk. Zo zelfs dat op een gegeven moment de interesse in het verdere verloop van zijn carrière me koud liet. Ja, tot ik op Bradens nieuwe cd weer de naam zag staan van bassist Joris Teepe en het nog een keer wilde proberen. En zie: Braden is inmiddels in mijn oren wat warmer gaan spelen en heeft nu een sympathiek klinkend wat langer vibrato. Kortom, 'Gentle Storm' verschaft hem de rugwind waardoor hij vrij plotseling in een hogere categorie is terecht gekomen. Oorzaak onbekend, of het ligt gewoon aan de stelling: 'My performance improves with Age'. In 'Willow weep for Me' is dat goed te horen en moet ook met aandacht worden geluisterd naar de solobijdrage van bassist Joris Teepe. Bassolo's in ballades scoren zelden. Maar deze is vindingrijk en tilt het stuk naar een heel aanvaardbaar niveau. Opvallend aspect is dat pianist George Colligan in twee stukken aan de koffie zit en het trio dankbaar gebruik maakt van de ontstane harmonische ruimte. Drummer Cecil Brooks en Teepe vermaken zich kennelijk onophoudelijk. Laatste stuk op deze swingende cd is Lee Morgans 'Speed Ball'. Dan blijkt ook pianist Colligan weer opgewekt mee te doen.

(Jaap Lüdeke)

SAHIB SHIHAB Complete Sextet Sessions 1956-1957 Fresh Sound (<http://www.freshsoundrecords.com>)

Baritonsaxofonist Sahib Shihab (1925-1989) heeft een flink deel van zijn muzikale leven moeten opboksen tegen wat Harry Carney, Serge Chaloff, Gerry Mulligan en Pepper Adams glansrijk aan de jazzwereld schonken. Het waren stuk voor stuk individualisten met grote zeggingskracht

waar je met de beste wil van die wereld niet omheen kon. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Shihab op een gegeven moment koos voor een verblijf in Europa en daar makkelijker werk vond. De dubbel-cd 'Complete Sextet Sessions 1956-1957' bevat zes verschillende bezettingen met een indrukwekkende kaleidoscoop aan musici. Als zo vaak waren ook hier van de partij: Phil Woods (as), Benny Golson (ts), Hank Jones (p), Tommy Flanagan (p), Art Taylor (dr) en Kenny Clarke (dr). Het merendeel van de dubbelaar bestaat uit opnamen voor Savoy Jazz. De leider blijkt andermaal over een mooi diep geluid te beschikken waarmee hij best wat vaker had moeten oogsten. Het charisma van bijvoorbeeld Mulligan zette alle concurrenten op achterstand, zo was dat nou eenmaal. Nu is het met de komst van deze productie tijd om met aandacht de kwaliteiten van Sahib Shihab nog eens de revue te laten passeren. Al die kranige medewerkers verleenden welwillende medewerking. Dat is hier wel duidelijk. (Jaap Lüdeke)

THE EAST-WEST JAZZ SEPTET The Birdland Stars on Tour 1956 Fresh Sound (<http://www.freshsoundrecords.com>)

In februari van het jaar 1956 toerde het East-West Jazz Septet door de VS als onderdeel van een programma met onder anderen Sarah Vaughan, Count Basie, Lester Young en Bud Powell. Volgens de bijlage van de cd 'The Birdland Stars on Tour 1956' genereerde het gezelschap binnen vier weken maar liefst een half miljoen dollar. De initiatiefnemer voor de tournee (deze opname werd in Detroit gemaakt) was de eigenaar van de club Birdland, Morris Levy (1927-1990). Hij was in 1956 ook de oprichter van Roulette Records. Het stelde hem in staat allerlei muziekrechten ten onrechte binnen te slepen. Morris gold door meerdere vergrijpen als een ware platenboef.

De muziek met vlotte arrangementen van Manny Albam en Ernie Wilkins deugt gelukkig wel. De enige muzikant van de westkust is trompettist Conte Candoli, de rest bestond uit New Yorkers als: Kenny Dorham (tp), Phil Woods (as), Al Cohn (ts), Hank Jones (p), John Simmons (b) en Kenny Clarke (dr). Dorham is de verrassing in dit fraaie gezelschap, met zijn smartelijk en altijd herkenbaar trompetgeluid. Vlak voor zijn dood in 1972 wilde hij via een leraar nog eens wat aan zijn tanende embouchure werken. Maar die man vond dat Dorham ongeveer alles verkeerd deed. In tranen belde hij Max Roach die Dorham de tip gaf onmiddellijk te stoppen met zo'n docent. De muziek op deze cd verscheen lang geleden op twee lp's van RCA Victor. Het is maar de vraag of die hier een keer zijn uitgebracht en inderdaad terecht kwamen bij de liefhebbers. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

TINY LITTLE BIGBAND
New Blu'eyes
 Foreign Media Music

'New Blu'eyes' zou je met een knipoog een brutale plaat kunnen noemen. Het is dat de heren van dit gezelschap de leeftijd ontgroeid hebben om ze 'brutale jochies' te noemen, maar het elan, de expressiviteit en het enthousiasme heeft iets vlegelachtigs. Het spelplezier spat spreekwoordelijk van de plaat af die met het heldere geluid het karakter heeft van een live-opname. Deze kleine Nederlandse bigband, een acht man tellende formatie, heeft de capaciteit om de klank van een 'echte' big band te produceren. Als een stevig en gestaag ronkende diesel rolt het gezelschap langs bekende uptempo gespeelde nummers als 't 'Aint what cha do', 'Bad, bad Leroy Brown' en 'Get me to the church on time'. Maar ook met werk als 'I got you under my skin', het smaakvol gespeelde 'Mr. Bojangles' en het bescheiden vormgegeven 'One for my baby' weet de band uitstekend raad. Het repertoire mag goeddeels bekend zijn, van sleetsheid is in het geheel geen sprake. De arrangementen van onder anderen pianist Frank de Lange zijn zeer inventief, waardoor de band niet alleen klinkt als een grotere formatie maar het ensemble de composities ook fris en punctueel speelt. Die stiptheid draagt er ook toe bij dat de band volwassen klinkt. Het is muzikaal zeer vakkundig. Er wordt met attractieve spontaniteit gespeeld. Zanger Marcel Fokker, met een aantrekkelijke baritongetinte stem, heeft een goede frasering en duidelijke dictie. Hij weet met zijn expressieve zangstijl de nummers een appetijtelijke en lyrische natuur te geven. Dat gevoegd bij een gedegen en fantasievol spelende ritmesectie en een hecht klinkende blazersgroep, maakt 'New Blu'eyes' een heerlijke plaat. Met een knipoog naar Sinatra en entertainers als Sammy Davis jr. en Dean Martin heeft de Tiny Little Bigband een swingplaat gemaakt waarbij je niet kan blijven stilzitten!

(Frank Huser)

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

CONCERTVERSLAGEN

VLOEIMANS, TANDER & VAN VLIET

Bezetting: Eric Vloeimans (tp), Simin Tander (zang en stem) en Jeroen van Vliet (p).

Datum en plaats: 1 november 2008, Hoflaankerk, Rotterdam.

FASCINERENDE SYMBIOSE

Terwijl ik word gegrepen door een gevoel van ontroering bij het beluisteren van van Eric Vloeimans, Simin Tander en Jeroen van Vliet, probeer ik woorden te vinden die betekenis geven aan wat ik hoor en ervaar. Dat is niet eenvoudig. Woorden lijken bijna niet voorhanden om die beleving te vertalen. Pas in de tweede helft van het concert begreep ik waarnaar ik zocht. Het was 'kind of blue' wat ik hoorde. Zeker ook vanwege het spel van Eric Vloeimans, maar vooral omdat in de muziek al het overbodige weggelaten werd. Omdat het vaak ging om enkele noten, om essenties. Het concert ving aan met een duet tussen Eric Vloeimans op trompet en Jeroen van Vliet op de vleugel. Twee heren die ruim twintig jaar muzikaal aan elkaar verbonden zijn. Dat betekent dus spelen met en vanuit een sensitiviteit die mede door die jarenlange verbondenheid ontstaat. Het omspelen van thema's, het creëren van accentueringen en het ogenschijnlijk moeiteloos samenvloeien in een bijna spirituele ambiance. De betrekkelijk 'harde' akoestiek van de kerkzaal vormde een extra medespeler. En toen kwam Simin Tander erbij met de nieuwe eigen compositie 'Shadowprint'. Met zang en met stem. Dat wil zeggen, zij zingt de woorden van het lied en ontwerpt met haar stem geluiden die als apart instrument deel uitmaken van de muzikale vertolking. Het is fascinerend hoe haar stem het samenspel aangaat met de trompet van Vloeimans. En ook andersom, hoe de trompet de tweede stem vormt bij de stem van Tander. Zelden heb ik zo indrukwekkend mogen ervaren hoe de klanken van trompet en stem elkaar meevoeren. Soms als antagonist in een 'dance macabre', dan weer unisono als in een synchroon gedachte 'pas de deux'. Met breed gedragen en uitbundige klanken of intiem, ingetogen en teer. Simin Tander is 'kind of blue', met de zorgvuldig gedoseerde klanken waarmee ze ruimte maakt en ruimte vult. Met een stem die klinkt als zachte nevel van minuscuul kleine waterdruppels of als een onstuimig kolkende rivier. De intensiteit waarmee ze zingt, de emotie in haar stem en de authenticiteit die uit haar musiceren blijkt, maken grote indruk. Het spel van Jeroen van Vliet is meeslepend, als een bolero met minimalistische akkoordreeksen, en afgewogen in fijnzinnige melodieën. Meer nog dan een fundament, waarop Vloeimans en Tander voortbouwen en het herbouwen, ontwerpt Van Vliet in zijn spel als het ware de voorwaarden voor dialogen. Vloeimans excelleert in zijn klank. Fluweelzacht maar af en toe ook in tomeloze arpeggio's waarbij de akoestiek van de hoge muren goede dienst deed. Het is ook boeiend om te zien hoe deze musici met elkaar samenwerken. Hoe zij door improvisaties ontdekken waarheen de muziek hen leidt. Vol verwachting kijk ik uit naar het plaatdebuut van Simin Tander in de hoop dat ook Van Vliet en Vloeimans daarop meespelen. Op 18 november speelt zij met haar kwartet in Restaurant Mahlerei in Arnhem.

(Frank Huser)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Een geconcentreerde Henry Threadgill. (Foto: Joke Schot)

HENRY THREADGILL'S ZOOID (R'dam)

Bezetting: Henry Threadgill (as, fl), Jose Davila (tb, tu), Liberty Ellman (gt), Stomu Takeishi (bg) en Elliot Kavee (dr).

Datum en plaats: 7 november 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Ongeveer vijftig bezoekers kwamen naar het concert van saxofonist Henry Threadgill en zijn groep Zooid. Dat kleine aantal staat symbool voor de hoge drempel van deze muziek. Threadgill is een componist die niet schrijft voor het grote publiek. Hoewel het niet gemakkelijk is de muziek te karakteriseren, komt de term 'gecomponeerde free-jazz' – hoe tegenstrijdig ook – het meest in de buurt. De composities waren ronduit ingewikkeld. Tegendraadse motieven werden verweven met boeiende harmonieën. Er waren veel van dit soort hoekige stromen tegelijk actief. Dat maakte het optreden heel interessant en ook spannend. Threadgill was er niet op uit zijn publiek te behagen. Tijdens het concert leek het zelfs of het publiek hem helemaal niet interesseerde. Er was geen enkel contact met de luisteraars en hij leek puur voor zijn eigen plezier te spelen. Toch genoot het publiek. Threadgill speelde de meeste tijd op fluit, later op altsaxofoon. Er kwam meer energie en vuur uit de alt, al was van swing geen sprake. De groep speelde heel homogeen. Dat was een prestatie van formaat, gezien de complexiteit van de composities. Daardoor moesten de individuele leden ook bijzonder goed naar elkaar luisteren. Tomu Takeishi legde met zijn mooie akoestische basgitaar een krachtige en veelal harmonische basis voor de muziek. Zijn lage tonen vergezelde hij van bizarre grimassen en bij erg hoekige wendingen sprong hij af en toe in de lucht. Ook gitarist Liberty Ellman verdient speciale aandacht. Zijn ideeënkast pulde uit. De muziek van Threadgill was live beter te volgen dan via een cd, omdat je nu ook kon zien wat op het podium gebeurde. Dat het concert slechts iets langer dan een uur duurde, was wel erg zuinig, al was het slotapplaus er niet minder om. (Peter J. Kortten)

HENRY THREADGILL'S ZOOID (A'dam)

Bezetting: Henry Threadgill (as, fl), Jose Davila (tb, tu), Liberty Ellman (gt), Stomu Takeishi (bg) en Elliot Kavee (dr).

Datum en plaats: 5 november 2008, Bimhuis, Amsterdam.

UITGESTELDE CLIMAXEN BIJ ZOOID

Dat was lang geleden. Het vorige optreden van componist/saxofonist Henry Threadgill in het Bimhuis dateerde alweer van oktober 1995. Destijds trad hij aan met zijn wonderbaarlijke Very Very Circus (twee gitaren, twee tuba's, hoorn en drums), en nu heette zijn groep Zooid. De enige muzikant die in beide bands terug te vinden was, was tubaïst Jose Davila (die deze keer ook af en toe op trombone te horen was). Een ogenschijnlijk normalere band, dit Zooid, maar met akoestische gitaar en dito basgitaar lukte het Threadgill met dit kwintet toch weer om alleen al qua klank anders te zijn dan alle andere bands uit de jazzwereld. En dan hebben we het nog niet eens over zijn composities, want die zijn echt volstrekt uniek. Net als in het prachtige genaamde Very Very Circus kom je bij Zooid ook terecht in een soort circus met drie ringen. Er gebeurt enorm veel tegelijkertijd, en het moet dan ook muziek zijn de het uiterste vergt van de virtuositeit van de musici. Verschillende maatsoorten en melodieën naast en door elkaar maken het volstrekt uitgesloten dat de leden van Zooid op de automatische piloot spelen. Bij veel andere componisten en groepen zou zo iets kunnen leiden tot klinische, gortdroge muziek. Zo niet bij Threadgill. De afzonderlijke elementen passen als radertjes van een machine in elkaar. En ondanks de extreme complexiteit blijft de muziek voortdurend sensueel. Het schorre saxgeluid van de leider zelf, en de steeds verder naar een climax toewerkende akkoordpatronen maken de muziek van Zooid tot een haast ondraaglijke extase. Het lijkt wel een soort seks met een eeuwig uitgesteld klaarkomen. Excuseer de vergelijking, maar de muziek nodigt daar wel toe uit. De solo's spelen een belangrijke rol in het geheel van de composities. Hoewel er fabuleus werd geïmproviseerd, riepen deze momenten niet op tot open doekjes van het publiek. De zaal luisterde intens mee, en bedankte de band pas aan het eind van elk stuk met een steeds krachtiger aanzwellend applaus. Na een toch al ruim bemeten concert moest Zooid dan ook zeker terugkomen voor een toegift. De leider keek glimlachend het publiek in en zag dat het goed was. Hopelijk wacht hij niet weer dertien jaar. (Herman te Loo)

GELEZEN IN De Volkskrant

"Mensen spelen in New York constant met elkaar. Of ze nu een gig hebben of niet. Gewoon bij elkaar thuis. Ik woon in Brooklyn en kan thuis repeteren. Als je een drumstel hebt, dan komen muzikanten graag naar je toe. Het is een goede manier om verder te komen. Motiverender dan openbare jamsessies, waar je een van de vele bent en het niveau meestal niet zo hoog is. De ritmesecties zijn in New York beter dan waar dan ook. Het verschil met Europa is op dat vlak groter dan bij blazers bijvoorbeeld. Maar New York is ook niet alles, zeker niet als plek om te leven."

Saxofonist Joris Roelofs, 16 oktober 2008

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Joshua Redman. (Foto: Joke Schot)

JOSHUA REDMAN

Bezetting: Joshua Redman (sax), Reuben Rogers (b) en Brian Blade (dr).

Datum en plaats: 31 oktober 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

Contrasten en overeenkomsten zijn sterk vertegenwoordigd in de jazz. Je ziet deze aspecten in muzikanten en hun muziek. Ook uiterlijk. Het trio van saxofonist Joshua Redman blonk uit in contrasten en overeenkomsten. Rechts op het podium zat drummer Brian Blade, die eruit zag als een Blue Note-artiest uit de jaren vijftig; donker brilmontuur en sombere kleding. Maar zijn spel is heel eigentijds. Schijnbaar onophoudelijk speelde hij korte, geraffineerde roffels die plotseling stopten, terwijl daaronder constant Afrikaanse ritmes domineerden. In het midden bassist Reuben Rogers met stabiele melodische accenten en solo's die er toe deden. En dan links de leider, Joshua Redman. Momenteel is hij een van de aanvoerders op tenorsaxofoon. Redman bracht voornamelijk eigen werk. Er klonken stukken van de laatste cd 'Black East', maar ook van een volgend jaar te verschijnen album. Het concert werd gekenmerkt door subtiel samenspel en een excellente timing. Deze drie mannen zijn gewoon erg goed! De afwezigheid van een piano versterkte de karakters. Juist in dit soort bezettingen krijgen de individuele spelers meer aandacht. Er was dan ook veel ruimte en rust in de muziek. Het trio was in staat een ballad te laten culmineeren in een extatisch geheel. Erg sterk.
(Peter J. Kortzen)

BERICHT VOOR DE ABONNEES

JAZZFLITS-abonnees attenderen wij er per e-mail op dat een nieuw nummer op de website staat. Het komt mogelijk wel eens voor dat onze e-mail u niet bereikt. Dat wil niet zeggen dat de nieuwe **JAZZFLITS** niet is verschenen. Het nummer staat gewoon op de aangekondigde datum op de website. Die datum staat op de voorpagina van het laatst verschenen nummer.

De redactie van **JAZZFLITS**

ERIC VLOEIMANS' GATECRASH

Bezetting: Eric Vloeimans (tp), Jeroen van Vliet (Fender Rhodes, synth), Gulli Gudmundsson (b) en Jasper van Hulten (dr).

Datum en plaats: 2 november 2008, De Harmonie, Leeuwarden.

Terwijl Trijntje Oosterhuis voor een uitverkocht huis beneden haar liedjes zong, speelde Eric Vloeimans met zijn elektrische kwartet Gatecrash boven in De Harmonie. Hoewel hij het moest doen met krap twintig procent van het publiek dat beneden luisterde, was sprake van een goede opkomst. Het verschil in populariteit tussen pop en jazz in aanmerking genomen, waren er naar verhouding meer mensen naar boven gegaan dan naar de grote zaal beneden. Dat geeft aan hoe populair Vloeimans is. En terecht, want al na twee maten voelde je: 'dit zit wel goed'. Met het openingsnummer, 'V-Flow', had de groep de zaal meteen in de greep.

Eric Vloeimans. (PR-foto: Merlijn Doomernik)

Gatecrash speelde verschillende stukken van zijn twee cd's, maar het leeuwendeel van het programma was nieuw. De heren willen begin december een nieuwe cd opnemen en tijdens de concerten probeert de groep de stukken daarvoor uit. Het was dus een en al zoeken en experimenteren. Op een gegeven moment zat bassist Gulli Gudmundsson gehurkt aan knoppen te draaien en op toetsjes te drukken. Toen hij weer omhoog kwam en de snaren van zijn elektrische bas aansloeg, leek het of de trompettist speelde. Dat deed hij niet, want de klanken correspondeerden met de bewegingen van de bassist. Verbazing en bewondering alom waren het gevolg. Zo extreem was het niet voortdurend. Integendeel. Van de mogelijkheden om de trompetklanken elektronisch te beïnvloeden, werd over het algemeen voorzichtig gebruik gemaakt. Met mate en met smaak, zonder stapelingen van vervormingen. Daardoor bleef het geluid van de trompet in de regel heel natuurlijk klinken. Het sluitstuk van de middag was Jeroen van Vliets compositie 'Hyper', opgedragen aan DJ Git Hyper. Een prima uitsmijter. Als toegift werd een ingetogen versie van 'Images of Washington' gespeeld. Het was een schitterend concert, vol spanning en avontuur.
(Hessel Fluitman)

ACHTERGROND

JAZZ OP DE POPPODIA; EEN GOED IDEE?

Wat moeten jazzformaties doen om succesvol op poppodia te kunnen staan? Dat was op maandag 27 oktober de centrale vraag tijdens het Muziekcafé 'Jazz op poppodia' in het gebouw van het Muziek Centrum Nederland (MCN) in Amsterdam. Het MCN maakt zich zorgen over het afnemend aantal jazzpodia en hoopt dat poppodia een alternatief kunnen zijn. Vijf deskundigen uit de popwereld, Marcel Albers (manager van Wende Sniijders, Moke), Jan Willem Slingting (programmeur Paradiso), Daniel Regan (boekler van metalband Textures), Phil Tilli (gitarist van Moke) en Albert Reinink (programmeur poppodium Deventer), en een zaal met enkele tientallen belangstellenden uit de jazzsector, bogen zich over de kwestie.

Door Hans van Eeden

De jazz is welkom op poppodia, zo stelden de heren deskundigen, maar de musici moeten zich wel plooiën naar de regels die daar gelden. Om te kunnen spelen op poppodia moet een groep via een planmatige aanpak een eigen aanhang verwerven, moet genoeg worden genomen met wisselende gages en is 'bandcommitment' cruciaal, zo betoogden ze.

Doelgericht en planmatig te werk

Podia programmeren in de hoop dat er publiek komt. Daar moet een artiest of groep ook zelf aan bijdragen. Als hij een artiest onder zijn hoede neemt, vertelde Moke-manager Marcel Albers, gaat hij doelgericht en planmatig te werk. Hij maakt een plan voor de komende twee à drie jaar, waarin wordt opgenomen waar de artiest tegen die tijd wil zijn. Onderweg kan dit plan worden bijgesteld, maar het doel blijft staan. Het is nog altijd belangrijk om een zo krachtig mogelijke platenmaatschappij te vinden, ook al is de rol van die maatschappijen de laatste jaren ingrijpend veranderd en doen ze bijna niets meer voor een artiest. Eveneens moet een uitgever voor de muziek gevonden worden. Verder zijn een agent (voor het buitenland) en een promotor nodig. Bij de groep Moke heeft de planmatige aanpak goed gewerkt, zo voegde gitarist Phil Tilli toe. De twee oprichters staken veel energie in goede bandleden en het juiste repertoire. Zeer bewust werd al een plaat in eigen beheer opgenomen, voordat de band ooit op het podium had gestaan. Die plaat moest de groep onder de aandacht van het publiek brengen. Pas toen dat publiek er was, is Moke gaan optreden. Eerst in een aantal kleine zalen, in de hoop dat die redelijk gevuld zouden zijn en dat de media de groep daar zouden oppakken. Toen dat gebeurde is de bal verder gaan rollen.

Ook boeker Daniel Regan, actief in de metal-scene, wees op het belang van een goed doordachte aanpak. Hij kreeg de groep Textures onder zijn hoede, nadat deze een jaar lang overal en nergens op de podia had gestaan. Op de groep was daardoor zo'n roofofbouw gepleegd, dat er nog nauwelijks nieuwe boekingen kwamen. Nu was men op basis van een marketingplan opnieuw begonnen in een niche van de markt. Rechtstreeks contact met fans, bijvoorbeeld via internet, is een belangrijk onderdeel van de nieuwe aanpak.

Helpt van de recette als gage

Als regel bij optredens op poppodia geldt dat grofweg de helft van de recette als gage voor de band beschikbaar is, lichte Marcel Albers toe. Soms lukt het om een minimumbedrag af te spreken, ongeacht de opkomst, maar dat is meer uitzondering dan regel. Uiteraard is het gemakkelijker als je als band goed scoort. Dan komen de podia naar jou toe. Voor beginnende bands is het een interessante optie om tegen een vast laag bedrag in een voorprogramma van een grote act te spelen. Jan Willem Slingting, programmeur van Paradiso, zag spelen in een voorprogramma ook als een mogelijkheid voor jazzformaties die op de poppodia willen staan. Zo kun je jazz op de poppodia introduceren. Zo'n optreden is geen vetpot voor de musici, maar je kunt er wel naamsbekendheid mee opbouwen. Slingting wil graag jonge jazzmusici in Paradiso programmeren, maar wel op een popwijze. Enige tijd geleden kreeg hij Jazzkamikaze aangeboden voor een bedrag van enige duizenden euro's. De formatie had nog een dag vrij tijdens een tournee en wilde die verzilveren. Omdat Jazzkamikaze in Nederland niet erg bekend is, was de groep voor die prijs niet interessant. Over de gage viel echter niet te onderhandelen, zodat het optreden niet door ging. Zo moet het dus niet, vindt Slingting. Jazz op de poppodia betekent naar elkaar toe groeien. Hij is ervan overtuigd dat er een publiek voor jazz op de poppodia te vinden is: "Het publiek denkt minder in hokjes dan vaak gedacht."

'Bandcommitment' en herkenbaarheid in de pop

In de jazz spelen musici veelal in meerdere groepen. Die groepen hebben vaak ook nog wisselende samenstellingen. Het ontbreekt volgens de popsector aan 'bandcommitment' en herkenbaarheid. Die is in de popmuziek juist zeer groot. Fans willen steeds dezelfde musici zien. De leden van Moke richten zich geheel op hun groep; spelen met anderen is uit den boze. Als bij Moke iemand ziek is, wordt het optreden afgezegd, aldus Phil Tilli. 'Bandcommitment' en herkenbaarheid zijn in de popsector cruciaal voor het opbouwen van een publiek.

Popaanpak niet zo maar toepasbaar

Dat de popaanpak zomaar kan worden toegepast op de jazz, vond niet iedereen in de zaal. Hans Dulfer meende dat een planmatige aanpak in de jazz niet werkt. Al dat 'moeten' is volgens hem precies de verkeerde kant op: "Neem van mij aan dat zo'n bandje als Moke over twee jaar weg is", zo orakelde hij. Hij adviseert om als band op zoek te gaan naar een plek waar veel mensen komen en om je daar 'in te praten'. Op danceparty's bijvoorbeeld. Het is wel zaak dat je muziek bij de omgeving past, benadrukte hij. Alexander Beets vond dat je wel degelijk kan leren van de marketinggerichte aanpak van de popsector. Of jazz in een popvoorprogramma de jazz en de pop tot elkaar zal brengen, vroeg hij zich echter af. Ook Eline Muller van de Amsterdam Jazz Agency had haar twijfels over jazz op de poppodia. Ze vond dat er te gemakkelijk over 'de jazz' werd gesproken. Welke jazz past nu eigenlijk op poppodia, vroeg zij zich af. Niet de jazz uit haar stal, zoals Mona Lisa Overdrive: "Ik denk dat de poppodia en het poppubliek onze muziek te moeilijk vinden en ik zoek daarom liever elders naar podia waar ze wel op passen", aldus Muller.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

(VERVOLG JAZZ OP DE POPPODIA)

Mullers opvatting dat het poppubliek moeilijk te bereiken is, werd bevestigd door de programmeur van de Amsterdamse Melkweg. Als de Melkweg jazz programmeert, komt daar het traditionele jazzpubliek op af, zo vertelde hij. Je trekt niet automatisch jongeren omdat het in de Melkweg is. Friederike Darius van de stichting Jazzimpuls zag wel kansen voor jazz op de poppodia. Als daar een goede vorm voor wordt gevonden, doet haar stichting graag mee en zijn gelden voor promotie beschikbaar. De interesse van Remco van Eijndhoven van boekingskantoor Stroom en Daniëlle Oosterop van Bik Bent Braam bleek eveneens te zijn gewekt, al zagen ze beiden ook dat er sprake is van twee verschillende werelden en dat vooral de jazz zich zal moeten aanpassen.

'Bandcommitment' is niet altijd eigen aan de jazz, zo stelde zangeres Heleen van den Hombergh. Het spelen in meerdere formaties is voor de betreffende musici niet in alle gevallen een kwestie van geld, maar kan ook een artistieke keuze zijn: "Jazz kun je met weinig afspraken spelen en wisselen is ook muzikaal gezien interessant." Maar programmeurs van festivals worden wel eens gek van al die musici die tegelijkertijd in verschillende groepen spelen, zo reageerde iemand in de zaal. Het is soms een heel gepuzzel om zo te programmeren dat een musicus niet op hetzelfde tijdstip in meerdere formaties moet komen opdraven. En als zo'n veelspeler zich te elfder ure ziek meldt, zit je helemaal met een probleem. Om dan maar geen Nederlandse groepen meer uit te nodigen, is soms wel erg verleidelijk, zo stelde hij.

De meningen waren dus verdeeld in het Muziekcafé. Sophie Blussé van het MCN sprak de hoop uit dat de informatie over de aanpak van de popsector de jazz genoeg handvaten zou geven om desgewenst de poppodia te benaderen. Volgens Albert Reinink, popprogrammeur in het Burgerweeshuis te Deventer, moet jazz op de poppodia kunnen lukken. De groepen van Benjamin Herman en Eric Vloeimans, of een formatie als Wired Paradise, zijn zeker interessant voor zijn podium. De jazzconcerten in het Burgerweeshuis trekken ongeveer 150 man en lopen dus goed. Het is wel belangrijk dat de jazzband op het poppodium wil staan en dat het poppodium wat extra wil doen aan promotie. Maar uiteindelijk is het in zijn ogen eigenlijk heel simpel: "Als programmeur wil ik graag goede muziek programmeren en dat kan ook jazz zijn. Je moet gewoon goede platen maken, dan komt het publiek vanzelf".

CORRECTIE

op nummer 16 van 3 november 2008

In de vorige JazzFlits zijn in het verslag van Hessel Fluitman over het concert van de **Dutch Jazz Orchestra** in Alkmaar enige fouten geslopen. De genoemde line-up klopt niet helemaal met de werkelijke line-up. Bij bastrombone en tuba staat de naam van trompettist Martijn de Laat. Dit moet zijn Martin van den Berg. Tenorsaxofonist Sjoerd Dijkhuizen speelt wel op de nieuwste cd van het orkest, maar was op 2 oktober niet in Alkmaar aanwezig. Ab Schaap, al 25 jaar de vaste saxofonist, speelde daar. Ook staat trompettist Mike Booth in de line-up. Mike Booth woont echter al weer enige tijd in Nieuw Zeeland.

VIJF ESSENTIËLE PIANOPLATEN

Volgens jazzjournalist John Fordham

ART TATUM

20th Century Piano Genius

Verve

"Art Tatum summed up jazz piano history in the pre-bebop era, with a tidal wave of stride-piano stomps, surreal ragtime impressionism, elegaic ballads, romantic-classical adaptations, blues and much more. On these live takes, recorded in 1950 and 1955, Tatum's legendary technique seems informed by his emotions more profoundly than on any other Tatum recording."

THELONIOUS MONK

Thelonious Alone In San Francisco

Riverside/Original Jazz Classics

"Monk is one of the hardest pianists in jazz to imitate. He stabs at chords as if they're annoying him, leaves baffling silences in his music, and somehow imparts irresistible swing to the most awkward, fragmentary phrases. Many regard Monk in unaccompanied performance as the perfect distillation of what this eccentric jazz genius was all about."

KEITH JARRETT

The Köln Concert

ECM

"Saddled with a substandard piano and feeling below par, Jarrett almost cancelled this gig - but he went ahead, sticking to the mid-range to avoid risking the instrument's weaknesses. The result is one of the most hypnotically lyrical improvised performances in jazz, mixing Jarrett's broad classical-music resources with a folksy, country-dance affability, and the real-time invention of new tunes that full-time composers might not equal in months of trying."

BRAD MEHLDAU

Art of the Trio Vol 3

Warner Bros

"Mehldau is the quintessential contemporary jazz pianist, but he's also a throwback to a pre-bebop era, in which the melodic and rhythmic independence of the left hand - taken as read in classical music but relegated to a laconic, sporadically accenting, drumlike role in bop - was considered vital. On this, his fifth album as a leader, he moodily transforms everything from Rodgers and Hart's 'Bewitched, Bothered and Bewildered' to Radiohead's 'Exit Music (For A Film)' and Nick Drake's 'River Man'."

BILL EVANS TRIO

Sunday at the Village Vanguard

Riverside/Original Jazz Classics

"The fastidious Bill Evans is jazz's Chopin. A romantic on slow music, his on-the-fly melodic imagination was boundless, and the spontaneous variations he could concoct at high speed sometimes seemed limitless. This 1961 live recording of Evans' greatest trio (including Paul Motian) is both a jazz landmark, and a farewell - bassist Scott LaFaro died in a car accident ten days later. The fresh potential within standard songs has rarely been so exquisitely revealed."

Bron: The Guardian, 11 oktober 2008

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

BILL MAYS: ON INVENTIVENESS

The Inventions Trio is the project occupying a large share of pianist Bill Mays' time and enthusiasm these days. "[Trumpeter] Marvin Stamm and I have been doing duo concerts together for years," reports Bill, "and when I met the young cellist Alisa Horn through Marvin in 2005 - and then received a commission to write a suite called 'Fantasy For Cello, Trumpet and Piano' that involved all three of us - I suddenly realized that we had a band. I presented my piece to the Palmetto label and they put it out last year as part of a CD called 'Fantasy'. So you see, this ensemble came about in a kind of offhand way. I didn't say to myself that I wanted to start a group featuring trumpet, cello and piano. But I'm delighted that it's a reality - for one thing, because it's given me a chance to write more extended works. Just last night, I finished work on a piece for the Inventions Trio plus four other musicians: violin, bass, percussion and a second cello. It's something called 'Three Saloon Songs' and we'll be playing it soon out on the West Coast."

"I've worked off classical themes in the past," adds Bill, "things by Dvorak, Mendelssohn, Vivaldi, Rodrigo and Borodin. Whether you're playing Chopin or Charlie Parker, the aim is always to find great melodies and then make the music come alive in some new way while still remaining true to the composer's underlying harmonic scheme, honor the traditions you're drawing upon - and letting the music swing."

Now there's a second Inventions Trio CD available: 'Delaware River Suite' (No Blooze Music). In addition to the suite's seven movements, the trio also includes one Jobim number ('Zingaro'), one written by Django Reinhardt ('Nuages'), a prancing Stamm original called 'Charlotte Delights', the recasting of a portion of Villa-Lobos' 'Bachianas Brasilieras No. 5', and an extremely clever medley joining Miles Davis' 'Sippin' At Bells' with Bud Powell's 'Dance Of The Infidels'.

Despite a heavy touring schedule with his Inventions Trio in recent months, Bill frequently turns up as a partner in two-piano duos. "These can be tricky situations," he notes, "unless both pianists listen really carefully to one another - and know when to lay out a bit or walk for the other guy. But whenever I've done these kinds of gig with people like Fred Hersch, Bill Charlap, Don Friedman, Mike Wofford or Dick Hyman, it's never been a problem. Of course, these are far looser in mood and feeling than what Alisa, Marvin and I are doing with our trio, where so much is carefully structured and arranged."

The Bill Mays resume lists past collaborations with such diverse musical personalities as Gerry Mulligan, Frank Sinatra, Sarah Vaughan, Phil Woods, Art Pepper, Anita O'Day, Benny Golson, Mark Murphy, Sonny Stitt, Aretha Franklin and Frank Zappa. Bill's been racking up loads of frequent flier miles in recent months, leading his trio at overseas festivals, doing concerts in tandem with symphony orchestras, playing with old friends like Stamm and Bud Shank, writing arrangements for some of today's better vocalists and taking part in film soundtrack recording sessions.

Happily, there's lots of fine Mays on record of late. 'Beyond The Red Door', a 2007 release on the Jazzed Media label, pairs him with alto saxophonist Shank, a playing buddy ever since Bill's California years. Hearing them fearlessly navigate the twists and turns of the title tune is alone worth the price of admission; but the disc also contains another, particularly gorgeous Mays-contrived medley, this one linking Russ Freeman's 'The Wind' and Jimmy Rowles' 'The Peacocks'.

The Inventions Trio. (foto: Judy Kirtley)

Bill is featured on a second newish Jazzed Media release, Marvin Stamm's 'Alone Together'. This one's a DVD, documenting sets played by Stamm, Mays, bassist Rufus Reid and drummer Ed Soph in San Diego during 2005. The music throughout is highly satisfying. What's more, the visuals are crisp and discerning, without calling attention to themselves - the very model of what performance videos ought to be but rarely are.

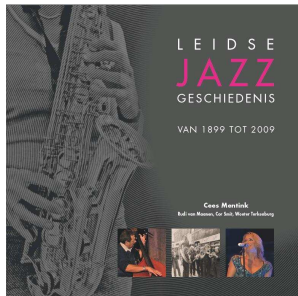
Finally, there's 'Ballroom', a fine new Steeplechase CD under trumpet player Jack Walrath's leadership. Walrath is backed by Bill plus bassist Boris Koslov and drummer Jonathan Blake. It's an ad hoc quartet made up of New York friends who haven't had the chance to tour together and likely enjoyed only a few hours of rehearsal before heading into the studio. Yet on each of the eleven tracks (six of them Walrath originals), Bill finds something worthwhile to say.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**LEIDSE JAZZGESCHIEDENIS**

Volgens Charles was David Broekman 'a great gentleman' en 'a master musician'. Broekman dirigeerde tijdens het Newport Jazz Festival 1956 een twaalfkoppig ensemble van de vibrafonist. In Leiden werd het werk dat toen werd gespeeld, Charles' 'Word from Bird', nogmaals ten gehore gebracht. Met andermaal Teddy Charles op vibrafoon, studenten van het Haagse conservatorium en leraren van de streekmuziekschool B&C op tuba, franse hoorn, trompet, drie saxofoons, trombone en gitaar, en het trio van pianist Walter Wolff als ritmesectie. Tijdens de uitvoering in Newport stak een felle wind op, waardoor alle muziek wegwaaide. Broekman had de musici echter zo hard laten studeren dat ze het stuk uit hun hoofd wisten af te ronden, herinnerde Charles zich. Hij meldde ook nog dat er een nieuwe cd van hem zal verschijnen. Daarvoor is het concert opgenomen dat hij 7 november met het Walter Wolff Trio gaf in het Bimhuis in Amsterdam.

'Leidse Jazzgeschiedenis' is een uitgave van de Stichting Leidse Jazz. In zijn openingswoord vertelde voorzitter Chris Verplancke dat de mensen achter deze stichting eind 2005 via de Stichting Rembrandt en Leidens Gouden Eeuw al het boek 'Rembrandts Leiden' hadden gerealiseerd. Alleen schrijver Maarten 't Hart wilde niet nogmaals in het comité van aanbeveling plaatsnemen, omdat hij 'totaal niets met jazz heeft en er erg op tegen is'. "Ik vind het doodzonde dat mensen daar hun tijd aan verdoen, in plaats van te luisteren naar Bach", had hij de nieuwe stichting gemeld: "Jazz is een soort geluidsbehang in een kamer waar je geen seconde in wilt vertoeven." Historicus Cor Smit, die het voorwoord schreef, vertelde blij te zijn met een boek over het muziekleven in Leiden. Daar was nog nauwelijks gepubliceerd. Het had hem verbaasd hoeveel jazzmusici Leidse wortels hadden, van Ab de Molenaar, leider van de Millers, tot de avant-gardist Michael Waisvisz. Voor het boek waren niet veel schriftelijke bronnen beschikbaar, zodat vooral de verhalen van tientallen mensen zijn opgetekend, legde hij uit. Juist vanwege die verhalen viel het boek zo in de smaak bij Rita Reys. Zij kreeg het eerste exemplaar, maar had het boek al eerder kunnen inzien. "Hoewel onze muziek soms in een verdomhoekje zit, is de jazz in Leiden springlevend. En dat moet zo blijven", aldus de zangeres, die ook nog zei dat zij aan een nieuwe cd werkt. Bij het boek zijn twee cd's gesloten. Daarop zijn onder anderen te horen: Klaas van Beeck, Dixieland Pipers, Frans Poptie, Millers Sextet, Rita Reys (geen Leidenaar) met orkest Tom Dissevelt, Cees Schrama, Bob en Simon Rigter, Ted Easton's Jazz Band, Tom Beek, Bart Wirtz, Karel Boehlee, Ilja Reijngoud, Toon Roos en Roos Jonker, die ook nog even zong in de Marekerk. Schrijver Cees Mentink zei te hopen dat een aantal van deze namen binnenkort op Leidse straatnaamborden verschijnt. De nieuwe wijk Groenord biedt daarvoor een uitgelezen kans, sprak hij de wethouder Cultuur, Werk en Inkomens J. de Haan toe. (Hans van Eeden)

CORRECTIE

op nummer 16 van 3 november 2008

In Jazzflits 106 werd bij het verslag van het concert van het trio **European String Connection** per abuis vermeld dat 'Nuages' een compositie zou zijn van pianist Bill Evans. Dat moet uiteraard Django Reinhardt zijn.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Jan J. Mulder, Ab Schaap en Darius Timmer. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

FESTIVAL**LEIDSE JAZZWEEK**

Diverse locaties, Leiden

17 tot en met 25 januari 2008

(<http://www.leidsejazzweek.nl>)

Met onder anderen: Pierre Courbois, The Ploctones, Kim Hoorweg, Hans Dulfer, Joseph Bowie, Toon Roos, Auratones, Candy Dulfer, Rita Reys, New Cool Collective, Eef Albers, 4 Beat 6 en de Chris Barber Jazz Band.

GELEZEN IN The Ottawa Citizen

"Attending a concert by the Dutch saxophonist's 11-piece band Kollektief is more like going to the circus, or whizzing through a time warp and stumbling upon a vaudeville show. The musicians, a collection of bearded, dishevelled old guys mixed with some younger, hip types -- including one woman you almost have to pity -- push each other off stage to get spotlight time, make faces behind soloists, stomp their feet, perform pirouettes and sway in comedic unison."

De Canadese journalist Doug Fischer over het Willem Breuker Kollektief, november 2008